

Arrest

nr. 62 214 van 27 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 maart 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}), aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 22 maart 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker van Afghaanse nationaliteit, verklaart op 16 december 2007 België te zijn binnengekomen en dient op 17 december 2007 een eerste asielaanvraag in.

Op 21 november 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd worden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest nr. 23 496 van 24 februari 2009. Verzoeker tekent tegen dit arrest cassatieberoep aan bij de Raad van State die bij beschikking 4395 van 4 mei 2009 dit cassatieberoep toelaatbaar verklaart. Bij arrest nr. 205 935 van 28 juni 2010 verwerpt de Raad van State dit beroep.

Op 5 maart 2009 wordt ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker genomen. Hiertegen dient verzoeker beroep in bij de Raad die de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring verwerpt bij arrest nr. 27 394 van 15 mei 2009.

Op 7 juli 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 5 augustus 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 28 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard.

Op 22 oktober 2010 geeft de arts-attaché haar advies inzake de beoordeling van de gezondheidsproblemen van verzoeker.

Op 10 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Bij arrest nr. 57 363 van 4 maart 2011 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring dat verzoeker tegen deze beslissing instelde.

Op 24 november 2010 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Hiertegen dient verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad die dit beroep bij arrest nr. 57 364 van 4 maart 2011 verwerpt.

Op 7 december 2010 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 22 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten J.D. (...)

geboren te (...)

en van nationaliteit te zijn : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend op

Overwegende dat betrokkene op 17.12.2007 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 28.11.2008 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen; de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 25.02.2009 een arrest velde waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 07.12.2010 een tweede asielaanvraag indiende; betrokkene zich nog steeds beroept op de asielmotieven die hij tijdens zijn vorige asielprocedure heeft aangebracht; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de conclusies van het CGVS en de RVV betreffende zijn vorige asielprocedure kunnen wijzigen; betrokkene stelt dat hij recht zou hebben op subsidiaire bescherming; het CGVS destijds stelde: 'U bent afkomstig van het district Nili dat behoort tot provincie Daikundi in het centrum van Afghanistan. Het district waarvan u afkomstig bent, staat niet vermeld in het UNHCR-advies. Actueel bestaat er voor burgers die afkomstig zijn van district Nili geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.'; het district waaruit betrokkene afkomstig is ook niet vermeld staat op het meest recente UNHCR-advies; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad voor procedures ingesteld voor 1 april 2011 geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van het art. 62 Vreemdelingenwet - motiveringsverplichting;

Schending van de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

Schending van het art. 51/8 Vreemdelingenwet;

Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, en de zorgvuldigheidsverplichting;

Manifeste beoordelingsfout.

4.1.

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoeker een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan de verzoeker mede te delen dat zijn asielaanvraag niet in overweging wordt genomen.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Tevens dient de beslissing zorgvuldig te worden voorbereid met inachtnaam van alle elementen die het bestuur voor handen zijn.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

4.2.

De Dienst Vreemdelingenzaken wees verzoekers asielaanvraag af middels een weigering tot in overwegingname (bijlage 13 quater).

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert de weigering op basis van het feit dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 28/11/2008 oordeelde dat verzoekers district niet vermeld staat op het UNHCR-advies als zijnde onveilig zodat hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, § 2, c Vreemdelingenwet.

!! Verder stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat dient opgemerkt te worden dat verzoekers district nog steeds niet vermeld staat op het meest recente UNHCR-advies !!

4.2.1.

Deze motivering staat in schril contrast met het recente beleid van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Inderdaad, daar waar de Dienst Vreemdelingenzaken verwijst naar het meest recente UNHCR-advies heeft de Commissaris-generaal in oktober 2010 laten weten dat het Commissariaat-generaal sinds zijn beleidsnota van september 2010 ruimer is dan het UNHCR :

"Hiermee is het CGVS ruimer dan de door UNHCR vroeger medegedeelde Security Updates."

Dit toont derhalve aan dat de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken volledig in gaat tegen het gewijzigde beleid van het CGVS en voorbij gaat aan het nieuwe element dat verzoekers asielaanvraag rechtvaardigt.

Door het gewijzigde beleid van de Commissaris-generaal met betrekking tot de subsidiaire bescherming ten aanzien van Afghaanse asielzoekers te negeren heeft de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte geoordeeld dat er geen nieuw element aanwezig is in verzoekers tweede asielaanvraag.

Bovendien kan waargenomen worden dat het niet aan de verwerende partij is maar aan het Commissariaat-generaal om de gegrondheid van de subsidiaire bescherming na te gaan. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft zich derhalve ten onrechte de bevoegdheid van de Commissaris-generaal aangemeten.

4.2.2.

De verzoeker komt uit het district Nili, gelegen in de voormalige provincie Uruzgan (thans bestuurlijk ingedeeld in de nieuwe provincie Daykundi).

De verzoeker meent derhalve terecht dat hij in aanmerking kan komen voor de subsidiaire bescherming aangezien de veiligheidssituatie dermate verslechterd is dat ook de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot de volgende besluitvorming kwam in september 2010 (uitgegeven op datum van 11 oktober 2010) (zie stuk met nr. 2) :

Uruzgan : volledige provincie ; Daykundi: bepaalde districten.

4.2.3.

Het weze herhaald dat het CGVS inderdaad bevestigd heeft dat door de verslechtering van de veiligheidssituatie in Afghanistan de regio's waarvoor subsidiaire bescherming wordt toegekend verder uitgebreid is:

"Rekening houdend met de verslechterde veiligheidssituatie worden de regio's waarvoor subsidiaire bescherming wordt toegekend verder uitgebreid. Vanaf september 2010 is het hieronder vermelde beleid inzake subsidiaire bescherming in voege."

4.2.4.

Evenwel heeft de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte het gewijzigde beleid vanwege de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met betrekking tot de subsidiaire bescherming miskend en geoordeeld dat verzoekers district niet op het meest recent UNHCR-advies vermeld staat.

Terwijl anderzijds de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in haar gewijzigde beleid zelf afstand neemt van de adviezen van de UNHCR en er een ruimere beoordeling op nahoudt:

"Hiermee is het CGVS ruimer dan de door UNHCR vroeger medegedeelde Security Updates,"

Het is derhalve ten onrechte dat de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekers nieuwe asielaanvraag afwijst op basis van het meest recente UNHCR-advies aangezien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zelf aangeeft er een ruimere beoordeling op na te houden dan de UNHCR.

4.3.

De verzoeker wenst verder op te merken dat in de eerste asielaanvraag zijn identiteit, afkomst en nationaliteit noch door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, noch door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in twijfel getrokken.

De verzoeker heeft dus wel degelijk redenen om in beroep te gaan tegen de bestreden beslissing.

4.4.

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetbepalingen."

3.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat waar verzoeker stelt afkomstig te zijn uit de provincie Uruzgan en daarbij verwijst naar de beleidsnota van het Commissariaat-generaal, hij nergens aannemelijk maakt dat hij afkomstig is uit deze provincie. De verwerende partij stelt dat het aan verzoeker toekomt om nieuwe elementen aan te brengen bij zijn tweede asielaanvraag en dat indien dit niet gebeurt het niet aan de verwerende partij kan verweten worden dat deze een beslissing tot niet in overwegingname van een asielaanvraag neemt aangezien verzoeker niet heeft aangetoond dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Verzoeker toont met zijn beschouwingen niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze.

De verwerende partij vervolgt in haar nota dat in zoverre verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, dit beginsel inhoudt dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.

Verzoeker maakt volgens de verwerende partij verder niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. De bestreden beslissing werd immers met toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet genomen en motiveert waarom de aanvraag niet in overweging werd genomen. Verzoeker kent bovendien de motieven van de bestreden beslissing daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift zodat aan de formele motiveringsplicht volgens de verwerende partij werd voldaan.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker zich bij zijn tweede asielaanvraag

nog steeds beroept op de asielmotieven die hij tijdens zijn vorige asielprocedure heeft aangebracht en dat hij geen nieuwe elementen aanbrengt die de conclusies van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad betreffende zijn vorige asielprocedure kunnen wijzigen. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De door verzoeker aangevoerde schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van dit artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. de nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister of de staatssecretaris beperkt zich in het raam van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de minister of de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

In casu oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen. Dit is het determinerend motief waarom de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging werd genomen.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken in schril contrast staat met het recente beleid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen aangezien deze laatste laat weten dat zijn beleidsnota van september 2010 ruimer is dan het UNHCR, waarnaar de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing verwijst. Volgens verzoeker toont dit aan dat de bestreden beslissing volledig ingaat tegen het gewijzigd beleid van het Commissariaat-generaal en voorbijgaat aan het nieuwe element dat verzoekers asielaanvraag rechtvaardigt. Verzoeker vervolgt dat door het gewijzigd beleid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met betrekking tot de subsidiaire bescherming ten aanzien van Afghaanse asielzoekers te negeren de verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat er geen nieuw element aanwezig is in verzoekers tweede asielaanvraag.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker als volgt antwoordde op de vraag welke de nieuwe elementen zijn die hij aanbrengt voor zijn tweede asielaanvraag:

“Vooreerst wil ik mijn recht op subsidiaire bescherming inroepen. Mijn provincie staat op de lijst met gevaarlijke gebieden.

Ik begrijp niet waarom mijn verblijfsvergunning op basis hiervan geweigerd werd.

Jullie weten vast beter dan ik dat de situatie in Afghanistan met de dag achteruit gaat. Er worden dagelijks mensen gedood.

Gewoon om boodschappen gaan is er al levensgevaarlijk.

In Sangari is de taliban heel aanwezig.

Ten tweede zijn mijn problemen in Afghanistan nog steeds niet op gelost. Terugkeren is onmogelijk. Ik werd beschuldigd van medewerking met de taliban.

Ik vernam van mijn familie dat de commandanten waarmee ik een conflict had een eigen gevangenis opgericht hebben.

Dit toont hoe machtig zij zijn.

De situatie is nog steeds dezelfde; ik word nog steeds gezocht door hen. Het meisje dat overal ter wereld het nieuws haalde met de afgesneden neus was ook afkomstig van Uruzgan. Ik zal wellicht hetzelfde lot ondergaan als ik in hun handen val.

Verder heb ik geen nieuwe elementen.”

In de bestreden beslissing wordt het inroepen van verzoekers recht op subsidiaire bescherming omdat zijn provincie op de lijst met gevaarlijke gebieden staat, niet aanvaard als nieuw element met het motief: *“betrokkene stelt dat hij recht zou hebben op subsidiaire bescherming; het CGVS destijds stelde: ‘U bent afkomstig van het district Nili dat behoort tot provincie Daikundi in het centrum van Afghanistan. Het district waarvan u afkomstig bent, staat niet vermeld in het UNHCR-advies. Actueel bestaat er voor burgers die afkomstig zijn van district Nili geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.’; het district waaruit betrokkene afkomstig is ook niet vermeld staat op het meest recente UNHCR-advies;”*.

In zijn verzoekschrift meent verzoeker dat het niet aan de verwerende partij toekomt maar aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om de gegrondheid van de subsidiaire bescherming na te gaan en dat de verwerende partij zich ten onrechte de bevoegdheid van de commissaris-generaal heeft aangemeten.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het raam van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing verwijst naar de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 28 november 2008 en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 25 februari 2009 waarbij de subsidiaire bescherming aan verzoeker wordt geweigerd. Waar de gemachtigde echter vervolgens stelt dat *“het district waaruit betrokkene afkomstig is ook niet vermeld staat op het meest recente UNHCR-advies”*, en hiermee dus zelf een onderzoek lijkt te hebben gevoerd naar de gegrondheid van de vraag van verzoeker om subsidiaire bescherming, merkt de Raad op dat de gemachtigde van de staatssecretaris hiermee zijn bevoegdheid in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet te buiten gaat.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat er geen rekening werd gehouden met de algemeen bekendgemaakte beleidsnota van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen de Staatlozen van september 2010.

De schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet wordt *in casu* aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is in de opgegeven mate gegrond.

Gelet op de gegrondheid van dit onderdeel van het enig middel, dat tot de ruimste vernietiging leidt, dienen de overige onderdelen van het middel niet meer te worden besproken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 maart 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}), wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET